

КРОВ КОЈИ ПРОКИШЊАВА

Кућа у којој сам провео рано дјетињство била је врло скромна. Имала је само двије просторије: у једној смо сви спавали, а у другој проводили све остало вријеме.

Сунчани дани су нашу кућу испуњавали радошћу, јер су се тада сви укућани окретали својим пословима и нису бринули оне бриге које су нас притискале када је падала киша. И док је обилан дажд већини људи у селу доносио велико олакшање, јер су тада могли да предахну од сеоских послова и да се радују што ће им он знатно побољшати резултате напорног рада, дотле је нашој породици та атмосферска појава доносила велике невоље. И што је дуже трајала, наше муке су биле све веће. А ево о чему је ријеч.

Нашу кућу градила су два приучена сеоска мајстора који претходно нису завршили никакав занат. Пошто се мој отац није разумијевао ни у какву мајсторију, он је тој двојци дунђера потпуно препустио градњу нашег новог дома. Сматрао се обавезним да тобожњим мајсторима буде при руци ако им шта недостаје од грађевинског материјала и да им обезбиједи да увијек имају флашу ракије којом су, како су они говорили, „гасили жеђ“.

Кад су мајстори саградили темељ од камена, поставили на њега дрвене посјеке и на њима подигли окоснице зидова од јапије у које ће касније бити уграђен остали материјал за тај тип сеоске куће, почели су да стављају кров. За неколико дана срезали су вјенча-

нице и рокове и од оца тражили да им обезбиједи још неколико радника који ће помоћи у постављању крова на кућу. При завршетку радова на крову замолили су домаћина и домаћицу да „извикују дар“, што у селу у то вријеме нико није смио одбити, јер би на тај начин сам „бацио клетав“ и на шљеме и на породицу која ће под њим живјети.

Но, и поред тога што су и отац и мајка мајсторе даривали уобичајеним поклонима и што су дарове на шљеме донијели и ближа родбина и сусједи, шљеме на нашој новој кући није било ни срећно ни берићетно. По завршетку градње отац је исплатио мајсторе и, уз бројна руковања, опростио се са њима. Нама је остало да просторије у новој кући окречимо и да се радујемо што смо добили сигуран кров над главом. Међтим, наше радовање трајало је само до прве озбиљније кише која је показала да мајстори који су градали наш дом нису никакви мајстори и да кров на нашој новој кући прокишњава. У почетку су се на таваници појавиле тамне мрље, али, како вода не мирује, са новим кишам она је почела да прави све веће проблеме. Таваница је прокишњавала на више мјеста, и ми смо били присиљени да у суђе хватамо прљаву воду која је одозго капала.

И док су се друга дјеца у селу, нарочито љети, радовала обилном пљуску и излазила вани с намјером да што више покисну, ја сам, кад почне да пада киша, трчао у кућу да склањам и заштићујем вредније ствари да их не оштети прљава кишница. Од тада сам за цио живот замрзио и кишу и мутну воду ма од чега она потицала.

Због прокишњавања крова на нашој кући често је долазило да жучних препирки између мајке и оца. Мајка је оца оптуживала да никад не мисли својом

главом, да превише вјерује људима, да не контролише шта му којекакви покварењаци смјештају, да га свако луђи од њега може преварити и томе слично. Отац се бранио колико је знао и могао, али није био много вјешт да у препирци правом мјером одговори било коме ко је био брз и оштар на језику. Мој отац је, уопште узевши, био успорен човјек. Сваки посао успијевао је да заврши честито ако га нико није пожуривао, али, ако је неко од њега тражио да убрза свој уобичајени темпо рада, он би се изнервирао и обавезно је чинио неку грешку у раду.

Родитељске свађе, наравно, ништа нису могле да измијене у вези са погрешно постављеним кровом. Ипак, на упорна мајчина нављивања, отац је једном ишао у неко удаљено село да потражи мајсторе и да од њих захтијева да поправе кров на нашој кући. Успио је да пронађе само једнога и то онога који није био главни и који оцу ништа није обећао, а то није ни могао кад он посао није ни погађао. Љут и мрачан због необављеног посла, отац је по повратку кући неколико дана само ћутао, јер своју муку ни с ким није могао да подијели.

А кад би почеле кише, све се понављало као по правилу: у нашој кући настајало је ванредно стање и започињала борба са водом која је капала са таванице. У почетку завлада мук, али, чим неко од родитеља, напрегнутих попут опруга и љутих на сав свијет, проговори ма и једну ријеч, то се претвара у жестоку свађу. Мајка је упорно корила оца због његове неспособности да породици обезбиједи честит кров над главом, а то је њега погађало више од свега, јер је све учинио што је могао да сагради нову кућу, а, ето, она његовој породици не пружа ни заштиту од кише.